

2015. december 13. ADVENT 3. VASÁRNAPJA

Szof 3,14-18a; Iz 12,2-6; Fil 4,4-7;

Lk 3,10-18 – „Akkor hát mit tegyünk?”

Az ember vágyik valamilyen abszolút és konkrét igazságforrásra, aki mindig megmondja, hogy adott helyzetben mi a jó döntés, mi a jó irány. Egy szülőre, aki megvéd és biztonságot nyújt, aki minden pillanatban tudja, mi a helyes; akinek lehet ellentmondani – hiszen gyerek-létünk meghatározó igénye, hogy ellentmondhassunk –, de akinek mindig igaza van, és ha bajba kerülünk, tudja, merre van a kiút a szorult helyzetünkből. A bennünk élő Gyermekek Szülőigénye nem attól függ, hogy hány évesek vagyunk. Bár vannak, akik látszólag tökéletes magabiztossággal választanak a lehetőségeik közül, könnyen lehet, hogy ez csak szerep: a jó – tévedhetetlen – szülő szerepét szeretnék eljátszani. Jó lenne néha letenni a döntés felelősségét. Ezért is kérdezhetette a nép Jánostól: Mit tegyünk? És János jó tanító, jó szülő akar lenni, így nem mondhatja azt, hogy „Gyerekek, én nem válaszolhatok nektek, mert NEM TUDOM!” Ehelyett válaszol úgy, ahogyan tőle telik: Osszátok meg egymással a javaitokat, és ne gazemberkedjtek! Rossz a válasz? Egyáltalán nem az. De Jézus hasonló helyzetben ehelyett ezt mondja: Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket! Azt tegyétek, amit veletek szeretnétek, hogy tegyenek! Ennél konkrétabb választ nem adhat ő sem. A választás, a döntés a mi feladatunk és felelősségünk marad. És megrázó, amikor szembesülünk azzal, hogy az életben nincs „visszavonás” gomb.

A közelmúltban két, számomra nagyon fontos ember ment el hirtelen. Annyi mindent kellett volna még elrendezni, tisztázni, megbeszélni, elmondani, megkérdezni!... *„s bár megtettem, amit tenni lehetett, de egy gyerek nem tud úgy szülőt temetni, hogy ne azt érezze, valamit még tehetett volna. Valamit, amit ezért vagy azért, mert azt gondolta, ez még máskor is megtehető, hisz nem fog bekövetkezni a végérvényes esemény, amikor végül bekövetkezett, de nem tette meg, s ez a nem-megtevés ettől fogva végérvényesen nemmegtevés marad”* (Háy János: A mélygarázs).

Istenem, olyan jó volna „megtevő- nek” érezni magam! Adj erőt a tettekhez, adj figyelmet, hogy felismerjem szándékaidat a lelkiismeretemben és a többi emberben, és adj belátást ahhoz, hogy ne a saját igazamat, hanem mindig a jót keressem!

Bajnok Kristóf („Érted vagyok”)

